

ע"פ 4531/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייט
ע"פ 4531/18

לפני:

כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ד' מינץ

המערער:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט המחוזי
בירושלים בתיק פ 053222-05-17 שניתנו ביום
24.04.2018 וביום 24.4.2018 על ידי כבוד השופט
אלכסנדר רון

בשם המערער:

עו"ד רביע אגבריה ועו"ד נועה זעירא
עו"ד מורן פולמן

בשם המשיבה:

פסק-דין

השופט י' עמית:

ערעור על הכרעת הדין מיום 25.3.2018 ועל גזר הדין מיום 24.4.2018 שניתנו על-ידי בית המשפט המחוזי
בירושלים (כב' השופט א' רון) בת"פ 53222-05-17.

1. המערער, קטין יליד 2001, הורשע על סמך הודאתו בידי אבנים לעבר כלי תחבורה בנסיעה והיזק במזיד
לרכב, עבירות לפי סעיפים 332א(ב) ו-413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

התקרית מושא הערעור התרחשה ביום 15.5.2017, במסגרת פעילות יזומה של המשטרה ב"יום הנכבה", בעת
שאוטובוס ממוגן ובו שוטרים לבושים במדי צה"ל, נסע בשכונת עיסאווייה שבמזרח ירושלים. לפי עובדות כתב האישום,

המערער רץ אחרי האוטובוס והשליך לעברו בקבוק זכוכית ומספר אבנים גדולות, כך שגרם לניפוץ השמשה האחורית ולחדירת אחת מהאבנים אל תוך האוטובוס. המערער פעל לצד אחרים, ובסיום האירוע נתפס יחד עם קטין נוסף.

על המערער נגזרו 16 חודשי מאסר בפועל והופעלו 6 חודשי מאסר על תנאי, חלקם בחופף, כך שבסך הכל הושטו עליו 19 חודשי מאסר. בנוסף, נגזרו עליו 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, וקנס בסך 5000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו.

2. באי כוחו של המערער טענו לפנינו באריכות, בכתב ובעל פה, כי למערער קמה "הגנה מן הצדק" המצדיקה את זיכוי, ולמצער, הקלה משמעותית במישור העונש. בהקשר זה נטען כי כניסתו של האוטובוס לעיסאווייה נעשתה כחלק ממבצע משטרי במטרה לעורר פרובוקציה ולהתסיס את נערי השכונה לכדי ביצוע עבירות, במועד המתאפיין ברגישות מיוחדת.

3. בקצרה ייאמר כי לא ראינו ממש בטענה כי יש בנסיבות אלה כדי להקים למערער "הגנה מן הצדק", ואיננו רואים להידרש במקרה דנן להלכות "סוכן מדיח". קשה לקבל את הטענה למעין "דחף שלא בר כיבוש" שאחז דווקא במערער, שלא הצליח לכבוש את יצרו, והשליך אבן אחר אבן על האוטובוס, עד שעלה בידו לנפץ את השמשה. דעתנו כדעת בית משפט קמא, לפיה הנסיבות האמורות אינן משנות את אופיים הפלילי החמור של מעשי המערער.

4. אף לא ראינו להתערב בעונש שהושת על המערער, שאינו חורג כלל מרף הענישה הנוהג בעבירות כגון דא. אכן, המערער הוא קטין, אך כפי שכבר נאמר בפסיקה, לגבי העבירה והתופעה של יידוי אבנים, הרי ש"לרוב חוטאים בה צעירים ואף קטינים. על מציאות קשה זו נכון להגיב ביד קשה, הן כדי לגמול למידי האבנים נוכח סטייתם מן השורה, והן כדי להרתיע את הרבים" (411/09 גריר נ' מדינת ישראל פסקה 3 (21.4.2009); ההדגשה הוספה - י"ע).

והדברים נכונים במיוחד למערער שלפנינו, שלא למד ולא הפנים את לקחו, לאחר שכבר הורשע ביידוי אבנים, ואף ריצה שמונה חודשי מאסר בפועל, מהם השתחרר זמן לא רב קודם ביצוע העבירה מושא דיונו.

עם זאת, מצאנו להתערב בפסק דינו של בית משפט קמא, בנושא של מאסר חלף קנס. אכן, הקנס שהושת על המערער אינו גבוה, אך בהינתן המצב הכלכלי של המשפחה, קיים חשש של ממש כי המערער ירצה תקופת מאסר נוספת של 50 יום. אשר על כן, אנו מותירים הקנס על כנו, אך ללא ההוראה של מאסר חלף קנס (וראו פסק דיני בע"פ 4919/14 אזולאי נ' מדינת ישראל (6.3.2017)).

5. סוף דבר, הערעור נדחה על כל רכיביו, למעט הרכיב של מאסר חלף קנס.

ניתן היום, י"ד באב התשע"ח (26.7.2018).

